

LIST ZA HUMOR IN SATIRO

Leto I.

V Ljubljani, 1. oktobra 1926.

Št. 2.

Izhaja v Ljubljani 1. in
15. vsakega meseca.

Naslov: Uredništvo in uprava
lista „Muhe“, Ljubljana 1.,
poštni predal. — Objavljeni
prispevki se honorirajo, po-
slani rokopisi se ne vračajo.

Naročnina četrletno 10 Din,
za inozemstvo 15 Din.

Inserati: 65 × 1 mm Din 1.25.

Poštni ček, račun št. 14.568
v Ljubljani.

Izdajatelj in odgov. urednik
Ivan Kavčič v Ljubljani.
Tiska Zvezna tiskarna v
Celju, za tiskarno odgovarja
Milan Četina v Celju.

„Jutro“ in „Slovenec“ v polemiki.

S to številko prične naš list redno izhajati; prihodnja številka izide 15. oktobra.

Nema kredita!

Po progi — če gledaš — vse mrtvo leži, progovnih delavcev več videti ni. Ob vsakem deževju je proga zalita, železničar strada, ker *nema kredita*.

V salonskih vozovih minister potuje, v zaduhlih brlogih delavec staneje. Korupcija vlada in krasno procvita, zato pa ni čuda, če *nema kredita*.

Na postelji smrtni razlika leži, ko révež bóluje, novaca ni. Državna blágajna je z deskam' zabita iz znanega vzroka, ker *nema kredita*.

Uprava železnic osobju se ruga, želi mu iz srca, naj muči ga kuga, njegová morala je itak ubita, in vse to vsled tega, ker *nema kredita*.

J. S.

Pred sodnikom.

«Obtoženi ste, da ste stregli svoji ljubici po življenju. Celó avtomobil ste ji kupili.» S.

Profesorska modrost.

«Slišal sem, da je eden mojih učencev popolnoma zaljubljen v avtomobile. Zopet slučaj, da je mašina nadomestila živo bitje.» S.

Pomota.

Hudomušni uradniki so dali svojemu šefu za god knjigo slavnega Kniggeja: «Občevanje z ljudmi.» Šef, ki je spoznal njihovo namero, jim je odvrnil z najprisrčnejšim obrazom: «Gospoda, vi ste se gotovo zmotili, mogli bi mi dati za god Kniggejevo: «Občevanje z živalmi.» S.

Moderni ples.

Enkrat hops in enkrat hups, levo „ruk“ in desno „šups:“ Zdaj konveksno, zdaj konkavno, vedno krivo, nikdar ravno. In kolena mehka, fiks, enkrat O in enkrat X. It' kot goska, prav zares, to-le je — moderni ples. S.

Da se mu nič ne zgodi.

Krčmar (novemu hlapcu): «... In če nastane pretep, vrzi vse pri glavnih vratih na cesto, le župana pri zadnjih vratih ven na dvorišče, ker tam pade ravno na gnojišče — veš, da se mu nič ne zgodi.» S.

KAKO JE GOSPOD MANDELČ SAM SEBE OBSODIL.

(Št. Jerko.)

»To je že od sile. Da je najin sin zašel tako daleč, to je od sile. Dobro! On dela sramoto tebi, sramoto meni in vsej hiši. Vse sem že poiskusil, pa nič ne pomaga. On je izgubljen in dobro.«

Gospod Mandelč je bil resnično razkačen. Njegova boljša polovica se je prav tako razjezila in dejala:

»Kaj dobro! Ti in tvoje dobro! Če sin zapravlja, je pri tebi dobro, če pije pozno v noč kakor ti, je dobro, če pride domov zamazan in zavaljan, se seveda jeziš in praviš dobro. Mislím, da bi ti lahko razbijal kamen na glavi, pa bi še rekel dobro.«

»Dobro! Boš videla, kaj mu danes zagodem. Prav gotovo ga odvadim pijače. Dobro, na mene se zanesi.«

»O to pa to. Če bi se zanašala na tebe ali če bi tebe ne imela, že zdavnaj bi prišla v nebesa.«

»Dobro, kar jaz naredim, je vse dobro in ni vrag, da bi mi sedaj spodletelo.«

Gospod Mandelč si je oblekel suk-njo, pokril si plešasto glavo in odšel. V veži je slugi zelo dolgo časa nekaj pripovedoval, nato je pa odšel staro pot, proti Bobenčku.

Bila je že precej kesna večerna ura. Sluga gospoda Mandelca je nekaj pripravljaj. Nekoga je pričakoval v veži. Nalogo, ki mu jo je dal gospod Mandelč, je hotel do pičice izvesti in imel je namen, še sam kaj pridejati. Sluga je imel namreč piko na mladega Mandelca.

Pred pragom so se začufe drsajoče stopinje in nerazločno mrmranje.

Aha, to je mladi Mandelč. Sedaj pa pazi, Jaka, gre zato, da poplačaš mlademu izkazane ti dobrote!

Sluga je stopil v kot za vrata. V rokah je držal umazano cunjjo, iz katere je curljala voda. Vrata na levo, ki so vodila v malo shrambo, so bila napol odprta.

Čez prag je stopil Mandelč. Sluga ni zamudil niti sekunde, vzpel se je, vrgel se na prišleca in mu glavo ovil z moko in umazano cunjjo.

Mandelč je jel vpiti in otepavati okoli sebe. Jaka ga zgrabi in ga porine skozi vrata v shrambo, da je telebnj na trda tla z vso težo.

»Takole, mrcina, tlele je mesto za tebe. Sladko spavaj, lahko noč!«

»Hudiča, kaj pa delaš. Ali si zno-rel?! Jaka! Jaka! Dobro. Prekleti no-rec, ti boš takole ravnal s svojim gospodarjem. He, Jaka! Jaka!«

Zaman so bile prošnje in zaman vse vpitje; Jaka je zaloputnil vrata in odšel spat.

Gospod Mandelč se je streznil. Vsedel se je in bulil v temo:

»Vraga, ali sanjam, ali je resnica. Ta osel me je zaprl. Čakaj hudič, ne poznaš še svojega gospodarja. Jutri te vržem skozi vrata. — Lopov, cigan! Dobro! Jaka! Jaka!«

Umazana cunjja ga je dušila. Začutil je na vratu nekaj mokrega. Strelsel je z glavo in pričel trgati smrdeče pokrivalo. Dosti časa je minulo, da si je gosp. Mandelč odstranil moko cunjjo od svoje glave.

Sedaj je pa pričel besneti od ljute jeze. Prevrnil je vse, kar mu je prišlo

pod roko, in ni se bal tudi za svoje pe-sti. Šele čez dolgo časa, ko mu je znoj tekkel po čelu in ko je omagal, se je nekoliko umiril. Udal se je usodi in se namenil, da počaka jutra.

Gospa Mandelč, ki ta večer ni mogla zatisniti očesa, je dobro slišala doli neki ropot. Poklicala je hišno in ji ukazala, da pogleda, kaj bi to bilo.

Služkinja je kmalu pridrvela nazaj vsa preplašena in zbegana.

»Tatje — razbojnik! Nekdo je v shrambi. Tatje so pri nas. Jaz grem po stražnika!«

Gospa Mandelč se je prestrašila.

»Joj, joj! Teci, Liza, teci hitro. Ja jej! Naši ljudje pijejo, doma so pa razbojniki. Teci, Liza, da ne bo pozno.«

Liza je bila že zunaj in poklicala je prvega stražnika, ki ga je dobila.

Kmalu je bil stražnik v hiši gospoda Mandelca. Gospa ga je rotila za žive in mrtve, naj ne izpusti ravbarja in naj jo varuje vsega hudega.

»Vrata so ja zaklenjena. Kdo ima ključ? Kako je pa razbojnik prišel notri? Okno je ja čisto majhno. Pa kako je tiho notri. Potuhnil se je. Ha, le potrpi malo, nič ti ne pomaga.«

»Jaz se vsa tresem. Prav imate, gospod stražnik, potuhnil se je. Liza, pojdi po Jaka. Jej, jej, radi njega bi tatovi še hišo odnesli.«

Stražnik je modro preudaril položaj in precej izvršil svoj sklep.

Par močnih sunkov in vrata so se dvignila iz tečajev ter padla v shrambo.

Astronom.

(Parodija.)

«Kaj čakaš, Cmiha, kaj stojiš?
Li Mars napasti se bojiš?
Ko burja sem so privihrali,
podrli zvezde, poteptali.
In ti, kot hraber astronom,
podžigal v nas si bojni grom.
Od zmage vodil si do zmage,
tovariše nas svoje drage.
Za nami borb je slavnih sled,
pred nami trese ves se svet.
Od Jup'tra pa do Mojstrane
poznajo drugi nas zemljane.
In tukaj, Cmiha, si obstal?
In Marsa tukaj si se zbal?
Zakaj baš danes vzdihuješ
in tratiš čas in preišljuješ?»
«Postoj mi še, Klobasa, stoj!
Še dosti časa je za boj.
Glej tam med drevjem bajto staro,
razklopotano staro šaro!
Minulo let je šest sto pet
in zdaj svoj Mars tu vidim spet.
Tu bili so me uplenili,
za astronoma me vzgajili...»
«In doktor Cmiha gleda zdaj
domači Mars, svoj rojstni kraj...»
«Ah, tu ležijo v tej planini,
mladosti moje vsi spomini...
To moj je zdaj preljubi Mars,
pred njim sovražnik, tujec jaz!»
«Kaj mar nam domovina tvoja,
krvavega želimo boja!
Čuj, tabor punta se, kriči,
po plenu, krvi hrepeni.
In Cmiha, ti se obotavljaš
in nočeš v boj in nas ustavljaš?»
«Potrpi! Kaj se nam mudi!
Če stara moja še živi,
le to rad vedel bi popreje.
Še zdaj bojim se je brez meje...»
«Ha, izdajalec! Ves ostrog
pripravljen že je za naskok.
A Cmiha ti...?»
«Jaz se ne ganem,
bojim se je in tu ostanem.
Če ona pride, bo gorje! —»
To rekši odnesel je pete. S.

Oni notri je zavpil in zastokal, da
joj. Vrata so bila vzdolž padla na
njega.

Stražnik je planil notri in zgra-
bil razbojnika. Pokleknil mu je na pr-
sa in ga vklenil.

Oni je robantil, klef in se branil
z vsemi štirimi, ali vse zaman. Obetal
je, da bo tožil napadalca in zaklinjal
se je, da te sramote ne bo pozabil
nikdar.

Stražnik je bil gluha za vsa obe-
tanja in grožnje. Spravil je možakar-
ja pokonci in zarohnel:

«Marš ven! Nikar se nič ne obo-
tavljal! Marš!»

Okno v svet

skozi katerega mala Olgica opazuje,
kako mladi podporočnik vežba —
njeno sestro.

Rendez-vous.

„Ob šestih se snidemo!“ ljubci je pisal.
Ob petih gre ona, ne da ji miru.
Že kliče on: „Kje si tak' dolgo ostala.
Od štirih sem tu!“ — To je rendez-vous.
S.

Tudi darilo.

Grofica pri odpotovanju služkinji:
«Ali vam je grof kaj stisnil v roko.»
Služkinja: «Ne, ampak na usta.»
S.

Gospod Mandelc je začutil na zad-
njem delu telesa, da je nekaj padlo.
Zasketelo je, da je zarjul kot lev.

Grlo mu je bilo že hripavo, ob
besne jeze so mu izstopile oči in obraz
mu je bil od togote spremenjen, da bi
ga lastna žena ne spoznala.

Na stražnikovo pobudo je stopil
v vežo. Gospa Mandelc je stala kraj
stopnjic in odskočila nazaj. Stresla se
je ob pogledu na razbojnika in obo-
ževala je stražnika, ki si upa prijeti in
ukrotiti takšno zverino.

«He stara! Lenčka! Kaj vendar
počnete z mano. Ali ste znoreli? Joj
meni uu u-u - -» in gospod Mandelc
je zajokal kakor otrok.

Iz kataloga knjigarne:

»Zvesta ljubezen«, samo še nekaj
izvodov.

»Greh«, je bilo konfiscirano, se-
daj zopet prosto.

»Ženska čednost«, precej poško-
dovana, polovična cena.

»Moderna pesnitev«, v svinjskem
usnju.

Tudi prav.

Ura prirodropisja. Učitelj: «Katera
žival je po opici človeku najbližja?»
Janezek: «Bolha». S.

Žalostni Anglež v Italiji.

«Jaz se čutiti zelo nesrečno pri
ogledovanju razualin.»

«Toda zakaj?»

«Ker misliti na auto, ki popraulen
še jutri.» S.

Pravega si je izvolila.

»No, Lizika!« reče gospa kuhari-
ci, mladenki z dežele. »Sedaj ste že leto
dni pri nas in spadate pravzaprav k
družini. Recite, kateri izmed otrok
Vam najboj ugaja?«

Kuharica (naivno): »Gospod pod-
poročnik!«

Dovolj mu je.

Sodnik: »Ste nekaznovan, ne-
oženjen?«

Obtoženec: »Oženjen!«

Sodnik: »Torej kaznovan!«

Oglas.

Zbežal je pes.

Posebno znamenje: imenuje se

Šarko

a ne uboga na nobeno ime.

Ona se je začudila. Poznala je ta
glas, to je njen mož — neverjetno, to
ni mogoče.

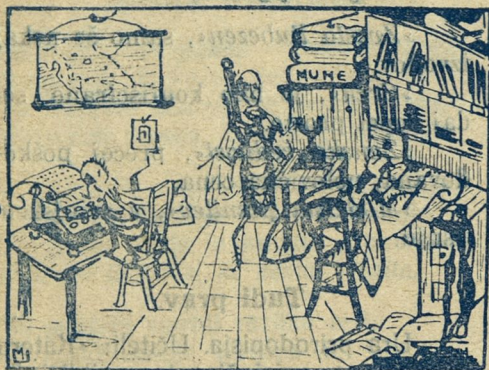
»Joj, joj, kaj ste napravili z ma-
no o —«

Gospod Mandelc se je iztrgal
stražniku in planil proti ženi.

»Ne poznaš me, kaj?! Poglej, jaz
sem — — — Znoreli ste vsi in hočete,
da znorim tudi jaz — — —«

»On je! Ti si, Lovro!? — — —«

Gospa Mandelc je prebledela in
zgrudila se je poleg nesrečnega moža.

Muhe filozofirajo . . .

K pojmu neizmernosti pridemo s proučevanjem matematike, astronomije in — človeške neumnosti. Tatovi pravijo, da je jako zdravo spati pri odprtih oknih. S.

Politika je čudna stvar. Če stopiš na desno, ni prav, če stopiš na levo, tudi ne, če greš pa v sredi, se te pa vsak izogne . . .!

»Panem et circenses!« Kako bi se reklo po naše? Povodenj in davki . . .

Na eni strani poka šampanjec, na drugi strani banke in podjetja. Pa morda ni to v nekaki medsebojni zvezi? . . .

Po statistiki je v Celju 80% prebivalstva siromašnega sloja. Med siromašne sloje so všteti tudi državni uradniki. Hvala Bogu! Tolažijo se lahko s tem, da so tem bolj bogati na duhu . . .

Zakaj je Radič na nekem shodu izjavil, da so Čehi slabši kot židje?

Zato, ker jih je sodil po svoji ženi, ki je češkega rodu. S.

Za p. n. prodajalce našega lista, ki sprejemajo list po pošti, smo priložili tej številki poštne položnice za poravnavo računa od prodanih izvodov prve številke. Provizija znaša 25%. Neprodanim izvodom se odrežejo naslovne glave in se prilože kot dokazilo obračunu.

Ž-ko.

Gorenjska idila.

Lep poleten večer. V črni kuhinji kuha Meta večerjo. Pred vežnimi vrati se široko razkorači veliki hlapec Joža in zavpije v vežo, da se sliši v najoddaljenejši kot vasi:

«Špeva, a s' napojiva kobivo?»

Iz hiše pa odvrne debel glas dekletke Spele:

«S'm jo já! Kaj pa prašaš?»

Spet povzame Joža:

«Ja zato, če je kej piva kobiva?»

«Mav je požvampava pa je šva!»

«Mhm», je zakašljajl Jože in odšel v hlev . . .

Čez nekaj časa. Drobní glas gospodinjice kliče večerjat:

«Špeva, poj no že, kdo te bo pa čakav.»

Špela pa ne mara večerjati.

«Nism nč vačna. Pr malc sm sed'm debelih krompirjov pojedva pa ano skledo čisuga mleka, pa sm bva sita. Sm še zej sita. K' pa ta drug niso voll jest . . .»

V hiši dolg očenaš, nato ropotanje žlic, nato spet dolga pobožna molitev. Špela pomiva, Joža smrči. Drugi spe.

Ko Špela pomije, sune Jožeta in mu ponudi skledo kofeta.

«Če se čvokv matra cev dan, se priljež!»

Joža globoko zazeha in počasi izjavi, da se res prilježe, posebno če ga Špela skuha . . .

Joža zapira hišna duri, Špela zaklepa kamrico. Mir vsepovsod . . .

Po vasi doni melanholična pesem:

«Ti boš pa doma ostava,
suhe hruške ribova . . .»

Čez čas:

«Na Gorenjščem je fletno . . .»

K Špelinem oknu pa je nekdo pristavil lestvo.

Zgodovinske domislíe.

Zgodovina nam včasih poleg suhoparnih, resnih in tragičnih dogodkov sporoča tudi marsikaj za smeh.

Evo par takih zgodbic!

Neka francoska princezinja je šla nekoč po stopnicah gradu v Verzaju. Strežnik, ki jo je videl samo od zadaj, je domneval v njej osebo svojega intimnega znanstva ter jo vsčipnil v oni del telesa, ki se v izbrani družbi navadno ne imenuje. Ko je mladi mož spoznal svojo pogreško, je bil do smrti prestrašen, vendar se je hitro ohrabril in dejal: »Madame, če je Vaše srce tudi tako trdo kot to, česar sem se v tem trenutku dotaknil, sem zgubljen.« Te besede, izgovorjene v šali, so ga rešile in dama mu je odpustila.

* * *

Francoski kralj Henrik IV. je imel konja, ki ga je tako ljubil, da je vsakemu pretíl z obešenjem, ki mu bo naznanil, da je konj poginil. Ko je konj

končno le poginil, je moral kraljev služabnik, neki Gaskonjec, prevzeti nalogo, da to kralju naznani. »Vašega Veličanstva konj«, je pričel, »oh, Vašega Veličanstva konj!« — »Kako to?« se je razburil kralj, »je-li morda poginil?« — »Vaše Veličanstvo je reklo samo«, je pripomnil prebrisani Gaskonjec in tiran je moral pritrdati.

Lloyd George je bil vedno velik nasprotnik ženske volilne pravice. Nekoč — še pred vojno — je govoril na nekem velikem zborovanju. Mojstrsko je kopicil argumente, s katerimi je hotel dokazati pravilnost svojega pojmovanja, ter pri tem strastno napadal sufražetke. Toda tudi v dvorani se je polasčala navzočih poslušalk čim dalje večja razburjenost. Končno se neka poslušalka ni mogla več zdržati in jezno je zabrusila govorniku: »Če bi Vi bili moj mož, bi Vam že davno dala strupal!« — »Če bi Vi bili moja žena«, jo je nahrulil Lloyd George, »bi se ga tudi ne branil!«

Nesramnost.

Elza: Ta gospod, ki sedi tu za menoj, je bil nekđaj moj zaročenec.

Flora: No, in zakaj ni več?

Elza: Zaradi ene same besede sem vse razdrila.

Flora: Ni mogoče! Zaradi kakšne besede?

Elza: Da, ko sem ga vprašala, ali me bo poročil, mi je odgovoril — ne — takšen nesramnež!

Vedno same skrbi in nejevolja
Aha, že vem! Naročim si

MUHE!

To me bo razvedrilo!

Špeko:

BLED.

Lepo letovišče Bled
vsem je znano,
marsikdo gre na izlet,
mnogim to ni dano.

Vidiš grofe in ministre,
prince inkognito,
goste še celó iz Istre —
v senci vse je skrito.

Starci se sprehajajo,
se hladijo.
Muhe jim nagajajo,
jezno jih podijo.

Še Radiću dopade se
otok bleški,
vedno pride in spet gre,
zdi se mu nebeški.

Mladina vsa je zbrana,
tiho govori:
v cerkvi da je sreča dana,
kadar se zvoni . . .

Par za parčkom hodi
v gozd hladán;
tam poljub jim dolgi
zmoti solnčni dan.

Zdaj pa konec je sezone
vse mineva;
odišle so fepe donne —
koruznikom srcé gineva.

Deset zapovedi za vsakega turista.

(Iz rokopisa «Po naši zemlji.» Ž-ko.)

1. Preden greš od doma, napolni nahrbnik, kolikor moreš. Ne pozabi treh litrov žganja. Najpotrebneje lahko pozabiš.

2. Če greš na vlak, pojdi pozno, da ga gotovo zamudiš.

3. Ko začneš turo, se pošteno navleci rakije, da boš imel čim težje noge.

4. Ako imaš družbo, zaostajaj in jo venomer kliči. Sploh sitnari, kolikor moreš.

5. Počivaj na vsakih pet minut pol ure.

6. Če si vroč, se napij mrzle vode in počakaj, da se do dobra shladiš.

7. Ko prideš na vrh, se ne ogrni, da se prehladiš. Odloži nahrbnik in se pokrepčaj. Ko se nasitiš, razmeči papir, pusti nahrbnik, kjer je in dirjaj navzdol.

8. Navzdol grede spuščaj kolikor mogoče veliko kamenja, posebno če je družba pred teboj.

9. Ko prideš v planinsko kočo, najprej vse skritiziraj. Glej, da delaš pozno v noč kraval

10. Zahtevaj veliko, daj malo.

Izmenjava.

Gospodinja (kuharici): »To je pa že več kot nesramno, kar dva vojaka imate v kuhinji.« Kuharica se odreže: »Oprostite, milostiva, sedaj je ravno izmenjava!«

Dolga priprava.

Prostovoljni gasilec: »Draga ženica, ali čuješ zvon? Vstani hitro, okrtaj mi obleko, očisti čevlje in čelado, odrigni mi pas ter mi skuhaj prav močno kavo; jaz moram hiteti, ker nekje goril!«

Pri izložbi.

Janez Postopač se ustavi pri izložbi in reče svojemu palcu, ki rado vedno gleda v svet: »Vidiš, to je poslednja novost.«

Profesorska.

Neki turist je našel pod veliko skalo ležati nekega gospoda. »Vi ste gotovo tu ponesrečili, ste padli s skale, kaj ne?« ga vpraša. Profesor: »Da. Radi težnosti in privlačnosti zemlje ter popolnoma napačne razdelitve teže z moje strani in strani mojega nahrbtnika se mi je posrečilo konstatirati velezanimiv padec v rapidnem tempu ter na tem mestu zopet doseči mater zemljo.« S.

Po «žegnanju.»

Jaka: »Ti, Tone, Janez je moral biti strašno jezen, ko je začel mlatiti s svojim vrčem.«

Tone: »Zakaj?«

Jaka: »Ker je imel polnega. Drugače ga prej izpije.« S.

Ljubezen profesorja matematike.

«Ali lahko upam, da mi vrnete vsaj malo moje vroče ljubezni — tako v razmerju 1:10?« S.

Vedno profesor.

Profesor opisne geometrije je šel po samotni cesti z neko gospodično. Nenadoma jo poljubi na usta. »Kaj pa mislite, gospod?« »Oh, oprostite poiskal sem samo poljubno točko.« S.

V šoli.

Katehet izprašuje razne molitve. Deček v tretji klopi pa ne pazi in nagaja svojemu sosedu. Ko katehet to vidi, zakliče odločno: »Jožek — Verujem v Boga . . .«

Jožek: »Jaz tudi.«

Ni nevoščljiva.

Snubec: »Smem-li prositi za roko Vaše hčerke?«

Gospa: »Kaj boste prosili samo za roko, kar celo Vam dam.«

Pri geometrijski uri.

Učitelj: »Povej mi, Anica, kaj je žoga?«

Anica dolgo časa premišljuje, potem reče: »Žoga je napihnjena pika.«

Otroška domišljija.

Katehet pripoveduje v šoli, kako je Adam dobil Evo iz svojega rebra. Mali Ivo hiti domov in jokaje toži materi: »Oh, mama, jaz mislim, da dobim Evo, ker me tako rebra bolijo.«

Utemeljena bojazen.

Uradnik: Ti, stara, že spet se k nevihti pripravljaj. Da le ne bi bilo kakega deževja, če ne nam spet odtrgajo 5% za poplavljenca . . .

Drugi običaji.

A.: »Tu pravkar čitam, da je dobil ameriški bokсар Dempsay 750 dolarjev za prvenstvo v boksu.«

B.: »No vidiš, v Ameriki dobi pretepač za pretepanje tako nagrado, pri nas pa pretepače zapirajo.«

Vsem cenj. sotrudnikom! Javilo se nam je veliko število stalnih sotrudnikov, kar je gotovo dobro znamenje, da je med nami še dovolj smisla za zdrav humor. Vse one, katerih prispevkov še nismo objavili, prosimo, naj potrpijo, ker se nam je nakopičilo toliko gradiva, da ga zamoremo le polagoma zmagovati. Kar je dobrega, pride gotovo na vrsto. Posebno dobro došle so nam kratke humoreske, satire, groteske in slično.

A. Z.:

Muštce.

I.

Po aleji v svili
hodi bujna Mila;
tista, ki se baha,
da še ni ljubila.

Tam v podstrešni sobi
pa nje dete joka,
kajti Mila nima
hrane za otroka.

II.

«Hišo ti zapišem,»
mu je mati rekla,
«če bo tvoja žena
tercijalka Tekla!»

Jože, fant prebrisan,
pa se je nakesil,
šel je na Posavje
in se tam obesil.

III.

Paradiž na zemlji
nam gradijo dame
po receptu Eve,
naše stare mame.

Vendar pomni dobro,
kaj spoznanje priča:
Vsaka tudi nosi
kačo in hudiča.

Trdno

sem sklenil, da
bodem kupoval
od sedaj naprej
sukno, kangarn,
ševivt, platno,
čfir ter sploh
vso manufakuro
radi zelo nizkih
cen, dobre kva-
litete in velike
izbire samo v

veletrgovini **R. Stermecki,**

Celje št. 72.

Vzorci proti vrnitvi

24-2

Ilustrovani cenik zastoj.

8

Višek raztresenosti.

Profesor: «Kaj dela vaš oče?»
«Toda, gospod profesor, ste že pozabili,
da mi je umrl oče pred enim letom.»
«Ah, oprostite, hotel sem samo vpra-
šati, če je še mrtev.» S.

Krčmarji in abstinenca.

Gostilničarji so sicer nasprotniki ab-
stinence, po drugi strani pa jo znajo
tudi dobro podpirati — seveda gotovo
ne v svojo škodo.

**Turneja po ljubljanskih
ulicah in kavarnah.**

V Ljubljani ni dolgčas. Kdor to
pravi, se laže ali pa je tako neroden,
da si ga ne zna preganjati. Naša dru-
žba si ga je na primer preganjala s
tem, da je napravila turnejo, ki ni po-
sebno podobna umetniškim.

Bilo nas je prav veliko in zmenili
smo se, da se jutri sestanemo vsi na
glavni pošti, ker tam je najbolj pri-
pravno. In bilo je jutri. Točno ob dveh
popoldne je prišel vsak iz svojega ogla
na dogovorjeni kraj. — Najprej smo
odrinili v kavarno »Evropo«, pa bilo
ni pol ure in selili smo se v »Zvezdo«. Vsa
kavarna je polna. Eden glavnih
pajdašev je predlagal, da bi bilo pač
najbolje, da se vsedemo na tramvaj in
se vozimo kar po vsej Ljubljani. Res
smo se vozili iz enega kota v drugega.
Dospeli smo do konca Zaloške ceste,
izstopili in se resno držali, kakor da
nas čaka važen opravke v zapuščenem
Vodmatu. Ko pa se je tramvaj odstra-
nil, šele tedaj smo se od srca smejali
in čakali drugi tramvaj, da nas po-
pelje na glavni kolodvor. Ni bilo dol-
go in že smo bili na kolodvoru. Malo

Vinko Vabič, Žalec

◆ kupuje po najboljših cenah hmelj.
◆ Prodaja najceneje vse vrste
27 umetnih gnojil. 6-2

M. RAUCH

9 Veletrgovina stekla in porcelana
CELJE, Prešernova ulica št. 4.
Priporoča svojo bogato zalogo raznovrstnih
šip, slik in vse v to stroko spadajoče predmete.

L. Ornik

Maribor, Koroška cesta 9.

Vse oblačilne predmete na obroke.

2-1

37

Premog „Peklenica“

6-1 izvrstno, najcenejše kurivo. 38
Glavni zastop
in zaloga: Maribor, Cankarjeva ul. 1.

**Gledališki frizer za dame, gospode
in odre na deželi
R. GROBELNIK**

CELJE, Glavni trg št. 17.

Specijalni salon za elektromasažo obraza in
lasišča. Manikura. Specijalno striženje dečje
(bubi) frizure in otrok. Barvanje las. Parfu-
2-2 merija. Klinika puž. 4

LASTNI DOM

registrovana kreditna in stavb. zadruga
26 v Celju 24-2

Prešernova ulica št. 6.

Sprejema hranilne vloge in jih obre-
stuje najugodneje. Pri naložbi zneska
po Din 20— se dobi hranilnik na
dom. Daje posojila in menične kredite.

V Mariboru kupiš

najceneje pri

„Prvi mariborski oblačilnici“

21 na obroke. 4

Maribor, Meljska cesta 29.

KARO čevlji 23
MARIBOR, Koroška cesta št. 19. 2-2

Profesor pri štedilniku.

Gospod profesor je v raztresenosti kahal uro, na jajce je pa gledal, da bi se ura pretrdo ne skuhala.

Advokatska zgodba.

Živela sta soseda Peter in Pavel. Peter je imel kobilu, Pavel pa voz. — Kmalu sta jo očanca pogruntala, da je treba voz in kobilu združiti; vozila bo sta skupno tovore, dobiček pa delila po bratovsko na dvoje. Dolgo časa sta delila soseda brez prepira, kmalu pa sta morala okusiti vso resničnost pregovora: »Za veseljem žalost mora priti!«

Nesrečen slučaj je hotel, da je Petrova kobilu zanosila. Nekoč sta soseda peljala v bližnji trg pol voz bukovih drv. Kobilu so na sredi ceste popadli porodni krči, skotila je žrebe. Žrebe je padlo pod voz. Bistroumni Pavel jo je hitro potuhtal, da je žrebe skotil njegov voz, ne pa Petrova kobilu. Med sosedoma se je vnel prepir; ker se nista mogla zediniti, je šel Pavel v mesto, kjer je poiskal učenega dohtarja, ki je z njim takoj soglašal, da je skotil žrebe voz. Ko je to modrost zaslišal Peter, se je napotil k advokatu ženi, ki je slovela daleč okrog vsled svoje bistrosti in modrosti. Ko ji je vso stvar dobro razložil, mu je na-

ročila, da naj drugo jutro sedi v vrbi ob glavni cesti, v roki pa naj drži mrežo, ki jo uporabljajo ribiči.

In zgodilo se je! Peter se je usidra v vrbo z velikansko mrežo v roki. Čez nekaj časa se pripelje mimo advokat, njegov učeni protivnik. Ko zagleda Petra visoko v vrbi, ga vpraša: »Človeče, kaj pa delaš tu gori?« — Z veliko resnostjo mu odgovori Peter: »Lovim ribe!« »Prismoda, ali si še videl, da bi kedaj vrba rodila ribe?« — »Na svetu je vse mogoče!« pravi Peter, »če je mogoče, da kotijo vozovi žrebeta, kaj ne bi bilo mogoče, da bi vrba rodila ribe!« Ko je advokat zaslišal kmetovo učeno razlago, si je mislil takoj, da ima njegova žena prste vmes. Vrnil se je v mesto. Ko je prišel domov, je ukazal ženi, da naj spravi vse svoje stvari na voz in gre kamor hoče. Žena se je ukazu pokorila brez besed. Ko so bile vse stvari na vozu, je poklicala še moža. Na njegovo vprašanje, kaj da hoče, mu je odgovorila: »Sedi na voz, saj si tudi ti moj!«

Advokat je uvidel, da je žena pametnejša od njega, pa je pravdo odložil v prid Petra. B.

Oče, še enkrat povejte!

Neki gospod je potoval peš. Med potjo ga je dobil močen nalfiv. Gospod je stopil v kmetško hišo, kjer so se ravno pripravljali k obedu. Gospodar je povabil gospoda, naj z njimi parkrat zajame, kar pa je ta odklonil, ker je videl na mizi le krompirjevo juho. — Kmalu nato je prinesla gospodinja na mizo skledo dišečih in rumenih štrukljev. Gosta je prijetno počuegetalo pod nos. Ker pa gospodar ni, več vabil k mizi, se je trudni popotnik obrnil sam k njemu, rekoč: »Oče, povejte še enkrat, kar ste rekli poprej!«

«Pošten najditelj»

vrne (ali pa vrže prazno) denarnico proti dobri nagradi zopet tja, kjer jo je našel.

Velikonočno izpraševanje.

Župnik pri velikonočnem izpraševanju: »No, Treza, vi boste povedali, kako je umrl naš ljubi Bog!«

Treza: »Kaj, umrl je Bog? Res, v naš graben pa nič ne zveplo!«

Po naše.

Učenka: »Dragi gospod, ljubezni še ne poznam, vem samo, kako se imenuje latinski in grški.«

Gentleman: »Potem je skrajni čas, da spregovorim z vami slovenski!«

Profesor v šoli: »Prosim, da pazljivo poslušate! Hočem vam povedati karakteristiko človeških opic in pričakujem, da gledate vsi na mene!«

2-2

Priporoča se

Maks Zabukošek

krojaški mojster

Celje, Cankarjeva cesta št. 2

Postrežba točna!

Cene zmerne!

Znanja v svrhu ženitve

želi gospod z dobro eksistenco, 30 let star z mlajšo tejunolaso, mirno in dobrosrčno gospodično male postavice ter čedne zunanjosti. Le resne ponudbe s sliko pod šifro »Amor«. Poverjeništvu »Muhe«, Celje, poštni predal 13.

P. n. oglednike, ki so prejeto prvo številko obdržali in še niso poslali naročnine, vljudno prosimo, da to storijo čim preje, ker bomo sicer prisiljeni, da jim ustavimo nadaljnje pošiljanje lista Uprava „Muh“.

Našim čitateljem! S prihodnjo številko uvedemo v našem listu novost, ki bo posebno zanimala prijatelje grafologije. Vsak, kdor želi, da se mu iz pčez njegove pisave tolmači značaj, naj vpošlje par vrstic na uredništvo našega lista ter priloži 5 Din v znamkah za upravne stroške. V «Listnici grafologa» mu bo priznan strokovnjak na tem polju iz značilnih pčez njegove pisave na kratko orisal značaj in posebne duševne lastnosti njegove. Nadejamo se, da se bodo čitatelji, ki jih stvar zanima, poslužili te prilike, da zvedo, kaj pravi grafologična veda.

Listnica uredništva.

G. S. E., Mar.: Nekaj smo porabili, ostalo še pride na vrsto. Honorar Vam bomo poslali ter prosimo še nadaljnjih prispevkov. G. J. S., Mar.: Pošijite še kaj! — G. K. C., Ljubljana: Ni porabno. — G. N. A., Sl. B.: Preveč osebno. — G. M. P., Mar.: Nekaj stvari je dobrih Porabimo prihodnjč, za sedaj smo preobloženi. Liste smo Vam poslali. — G. A. S., Jež.: Dobro gradivo vedno radi sprejmemo.

Za obilen obisk se priporoča mesarija in delikatesna trgovina ter zajutrkovalnica

Josip Gorenjak

1-1 CELJE, Kralja Petra cesta 14